

Σύμφωνα με την Σημείωση στο ημερολόγιο του Πατριαρχείου, «η Σύνοδος συνεδριάζει τακτικά κατά πάσαν Δευτέραν και Πέμπτην, εκτάκτως δε και εν άλλαις ημέραις». Τίποτε αναληθέστερον τούτου.

Η Σύνοδος συνέρχεται όποτε θέλει ο Πατριάρχης, συνήθως πέντε έως έξι φορές το χρόνο, χωρίς κανέναν προγραμματισμό, χωρίς καμιά ειδοποίηση προς τους Συνοδικούς, παρά μόνο την τελευταία στιγμή, πολλές φορές μόνο λίγη ώρα πριν συνέλθει η Σύνοδος. Παραδείγματος χάριν, τις περισσότερες φορές η ειδοποίηση γίνεται μετά την πρωινή Θεία Λειτουργία στον πατριαρχικό ναό των Αγίων Κωνσταντίνου και Ελένης περίπου, 7.30-8.30 π.μ., για την Σύνοδο που συνέρχεται συνήθως στις 9.30 π.μ. Μερικές φορές συνέβη να πάμε στην αίθουσα της Συνόδου και να πληροφορηθούμε εκεί ότι η σύνοδος ανεβλήθη για κάποιο λόγο. Καταλαβαίνει λοιπόν κανείς πόση αξία έχει η Σύνοδος και πόσο σεβασμό τρέφει γι' αυτήν ο Πατριάρχης. Μόνο όταν βρίσκεται σε δύσκολη θέση και θέλει να υπερασπιστεί τον εαυτό του, μόνο τότε θυμάται την Σύνοδο και την επικαλείται για να επικυρώσει τις οποιοσδήποτε αποφάσεις του, πολλές φορές χωρίς η Σύνοδος να έχει την παραμικρή ιδέα για το θέμα και χωρίς φυσικά να ερωτηθεί σχετικά. Ακόμη πολλές φορές, μέλη της Συνόδου που έτυχε να απουσιάζουν από κάποια συνεδρίαση της Συνόδου, αναγκάζονταν να προσυπογράψουν τα πρακτικά της, ως παρόντες. Τα πρακτικά της Συνόδου δεν ανταποκρίνονται στην πραγματικότητα, γιατί συμπληρώνονται σύμφωνα με τις επιθυμίες του Πατριάρχου, πολλές φορές «κατόπι εορτής», και υπογράφονται στα τυφλά απ' όλους χωρίς να αναφέρονται τυχόν αντιρρήσεις. Έτσι και οι αποφάσεις που υπάρχουν στα πρακτικά, φαίνονται πάντα ως ομόφωνες.

Οι αποφάσεις της Συνόδου είναι ουσιαστικά αποφάσεις του Πατριάρχου, τις όποιες έχει πάρει ο ίδιος και μέσα στη Σύνοδο απλώς τις αναφέρει και λέει: «θα κάνουμε αυτό ή εκείνο, θα διορίσουμε τον τάδε εκεί ή τον άλλον εκεί, θα κάνουμε Επίσκοπο τον τάδε, Μητροπολίτη τον τάδε ή Αρχιεπίσκοπο τον τάδε. Επειδή δε όλοι οι Επίσκοποι είναι τιτουλάριοι και ως εκ τούτου οι τίτλοι δεν έχουν ουσιαστικά καμία σημασία, αλλάζει τους τίτλους κυριολεκτικά σαν τα πουκάμισα. Ήταν κωμικοτραγικό το γεγονός που συνέβη με τους αρχιερείς Δανιήλ και Αρκάδιο. Το 1991, με την εκλογή του επισκόπου Πορφυρουπόλεως Αλεξίου, μετονομάστηκε Μητροπολίτης, ο μέχρι τότε Αρχιεπίσκοπος Διοκισαρείας Ιάκωβος. Την προηγούμενη του Μεγάλου Μηνύματος, σε μια συνάντηση του Διοκισαρείας

«Σ.Ο.» σε μια προσπάθεια να παρουσιάσει τα πραγματικά αίτια της συνεχιζόμενης κρίσης που μαστίζει τα τελευταία τριάντα χρόνια το παλαιό Πατριαρχείο Ιεροσολύμων ζήτησε από τον επίσκοπο Κωνσταντίνης Νικηφόρο, έναν ταλαιπωρημένο και κυνηγημένο από το σύστημα διοίκησης Αγιοταφίτη, που πραγματικά πονά και νοιάζεται για το Πατριαρχείο και την πορεία της Σιωνίτιδας Εκκλησίας να καταγράψει τα βαθιά αίτια των προβλημάτων που αποτελούν την αφετηρία διωγμών και παράνομων καθαιρέσεων. Η πρώτη ενότητα αφορά τη διοίκηση, η δεύτερη τη διαχείριση των οικονομικών, η τρίτη την Αγιοταφική Αδελφότητα και την εκκλησιαστική περιουσία. Μέσα στο πλαίσιο αυτό θα αναφερθούμε και με στοιχεία θα παρουσιάσουμε τον τρόπο διαχείρισης της περιουσίας του Πατριαρχείου στην Ελλάδα. Εξ αρχής επισημαίνουμε ότι ο «Σ.Ο.» με χαρά θα δημοσιεύσει και αντίθετες απόψεις μ' αυτές του επισκόπου Κωνσταντίνης Νικηφόρου, αρκεί να είναι επώνυμες. Και αυτό γιατί ο σκοπός μας είναι να συμβάλουμε στην επίλυση των προβλημάτων τα οποία χρονίζουν και απειθούν με διάβυση το Ελληνορθόδοξο Πατριαρχείο Ιεροσολύμων.

Οι αιτίες της κρίσης στο Πατριαρχείο Ιεροσολύμων

Γράφει ο Αγιοταφίτης Επίσκοπος Κωνσταντίνης Νικηφόρος

με τον Πατριάρχη, ο πρώτος εισηγήθηκε στο δεύτερο να προαγάγει σε Μητροπολίτες και τους μέχρι τότε Αρχιεπισκόπους Θαβωρίου Δανιήλ και Ασκάλωνος Αρκάδιο, πιθανότατα κατόπι παραπόνων των δύο αυτών για την μη «προαγωγή» των. Ο Πατριάρχης δέχτηκε και η μετονομασία πραγματοποιή-

που δόθηκαν υπέγραψαν τα πρακτικά ως Μητροπολίτες. Στο σημείο αυτό επισημαίνουμε ότι τα τελευταία χρόνια εισήλθαν στο τρίτο βαθμό της ιερωσύνης, δηλαδή έγιναν Αρχιερείς ορισμένοι που δεν είχαν να επιδείξουν πτυχίο Θεολογικής Σχολής... Δεκάδες ακόμη αποφάσεις ο Πατριάρχης είθισται να

σμών που δεν ίσχυσαν είναι ο διορισμός του αρχιμανδρίτη Μεθοδίου στο Αμμάν της Ιορδανίας του αρχιμανδρίτη Θεοφίλου επίσης στο Αμμάν, του Επισκόπου Αβήλων Δωροθέου στο Ίρμπετ της Ιορδανίας κ.λ.π. Ειδικά στην περίπτωση αυτή ο τότε Πατριάρχης Διόδωρος, για να βρει μια δικαιολογία προκειμένου να αναβαθμίσει το συμπαιριώτη του αρχιμανδρίτη Δωρόθεο σε Επίσκοπο τον χειροτόνησε με τη δικαιολογία ότι θα τον διόριζε στο Ίρμπετ, αλλά τελικά δεν πήγε.

Πολλές φορές, εντός αλλά και εκτός Συνόδου όταν χρειάστηκε να αναφερθώ σε ορισμένα θέματα, που αφορούσαν τη λειτουργία του Πατριαρχείου, για τα οποία ο τότε Πατριάρχης Διόδωρος δεν ενδιαφερόταν, είτε έλεγε «μην ανακατεύεσαι γιατί θα βρεις τον μπελά σου», είτε «δεν είναι δουλειά σου», είτε «έτσι θέλω εγώ».

Σχετικά με τη δική μου περίπτωση, όταν διαμαρτυρήθηκα «εν Συνόδω», για τη συμπεριφορά του προς όλους τους υπολοίπους Αγιοταφίτες, συμπεριφορά αφέντη προς σκλάβους, μου είπε: «βρε συ, σε έκανα Δεσπότη και μιλάς!!! Και όταν διαμαρτυρήθηκα για τη διαρκή αδιαφορία του να με βοηθήσει στο έργο που είχα αναλάβει ως Πατριαρχικός Επίτροπος στο Ίρμπετ της Ιορδανίας, με απειλούσε με καθαίρεση. Η αδιαφορία του με ανάγκασε να υποβάλω την παραίτηση μου από τη θέση του Πατριαρχικού Επιτρόπου.

Το Πατριαρχείο Ιεροσολύμων, είτε το θέλουν μερικοί είτε όχι, είναι η καρδιά όλου του χριστιανικού κόσμου και θα έπρεπε να τύχει της αμέριστης συμπάστασης όλων των ορθοδόξων

χριστιανών και ιδιαίτερα των Ελλήνων. Θα έπρεπε, και μπορούσε να γίνει το κέντρο όλου του χριστιανικού κόσμου. Δυστυχώς λόγω δυσχερών συνθηκών, προσωπικών αδυναμιών, σκοπιμοτήτων και μικροφιλοδοξιών βρίσκεται σε πολύ θλιβερή κατάσταση και κινδυνεύει σήμερα να αφανιστεί. Εξαρτάται από την σημερινή ηγεσία του κατά πόσο θα επέλθει η μοιραία εξαφάνιση ή θα μπορέσει να ορθοποδήσει και να ανταποκριθεί στην αποστολή του. Επίσης, το μέλλον του Πατριαρχείου, εξαρτάται και από τους υπόλοιπους χριστιανούς, κληρικούς και λαϊκούς, διότι το Πατριαρχείο Ιεροσολύμων δεν είναι κληρονομιά και περιουσία μερικών ατόμων, αλλά ανήκει σε όλο το χριστιανικό κόσμο και θα πρέπει όλοι να ενδιαφερόμαστε για αυτό. Και είναι μεν αλήθεια ότι είναι πάρα πολλοί εκείνοι που ενδιαφέρονται, αλλά όχι όσο πρέπει. Και δεν εννοώ μόνο το ενδιαφέρον για την οικονομική βοήθεια προς το Πατριαρχείο αλλά και το έμπρακτο ενδιαφέρον για τη σωστή λειτουργία του. Πρέπει να ενδιαφερόμαστε όλοι για το αν αυτοί που μας εκπροσωπούν εκεί κάνουν σωστά τη δουλειά τους. Και όταν ανταποκρίνονται ορθά και πολιτεύονται δίκαια, να τους συμπαράσταθούμε με όλες μας τις δυνάμεις. Όταν όμως δεν ανταποκρίνονται στις υποχρεώσεις τους να τους εγκαλούμε και στην ανάγκη να τους απομακρύνουμε από εκεί για το καλό των Παναγίων Προσκυνημάτων. Για να γίνει όμως κάτι τέτοιο θα πρέπει όλοι να βοηθήσουμε, απ' ενός μεν για να δημιουργηθούν οι κατάλληλες συνθήκες για την ανάπτυξη του Πατριαρχείου κι ύστερα για την

θηκε. Αυτό είναι το δραματικό της υποθέσεως. Το αστείο της υποθέσεως, ωστόσο είναι ότι οι δύο αυτοί δεν ειδοποιήθηκαν και έτσι κατά το Μεγάλο μήνυμα του Πορφυρουπόλεως, που έγινε το απόγευμα, τους ζητήθηκε να προσυπογράψουν τα πρακτικά της εκλογής, όπως προβλέπει η παράδοση με τους νέους τίτλους τους, τους οποίους όμως αγνοούσαν (!), μ' αποτέλεσμα να μην ανταποκριθούν, διερωτώμενοι τι άραγε να σημαίνουν όλα αυτά. Μετά τις διευκρινίσεις

πάρνει μέχρι και σήμερα κυριολεκτικά επί ποδός. Αποφάσεις που επικυρώνονται κατόπι εορτής. Παρατηρείται επίσης η μη τήρηση των αποφάσεων που λαμβάνονται «εν Συνόδω». Σαν παράδειγμα αναφέρω τον διορισμό μου στη θέση του Γέροντος Δραγουμάνου, θέση θεωρητικά σημαντική στο Πατριαρχείο, η οποία έγινε κυριολεκτικά στον δρόμο, δηλαδή την ώρα που γυρίζαμε από την Εκκλησία, στις σκάλες του Πατριαρχείου. Παρόμοια παραδείγματα διορι-

Ανοικτή πληγή τα οικονομικά για το Πατριαρχείο

επάνδρωσή του με αρκετά και ικανά στελέχη, τα οποία θα το οδηγήσουν στη θέση που του αξίζει. Το μυστικό είναι η καλή διαχείριση των υποθέσεων του Πατριαρχείου. Όταν υπάρχει καλή διαχείριση βρίσκεται λύση για όλα τα προβλήματα. Όταν δεν υπάρχει καλή διαχείριση τότε και τα πιο ασήμαντα προβλήματα φαίνονται μεγάλα και άλυτα.

Υπηρετώντας στο Πατριαρχείο από το 1961, από πολύ νωρίς διαπίστωσα ότι υπήρχαν πολλά προβλήματα. Το κυριότερο εξ αυτών είναι η ασυνέπεια του Πατριάρχη και η αδυναμία και αδιαφορία των υπολοίπων να αντιδράσουν ουσιαστικά. Μέσα στο πλαίσιο αυτό έχουμε εδώ και καιρό ξεκινήσει μια προσπάθεια πληροφόρησης των πιστών για το τι επικρατεί στη Σιώνίτιδα Εκκλησία, ελπίζοντας ότι θα επιτευχθεί έστω και η ελαχίστη βελτίωση της απογοητευτικής κατάστασης, η οποία μέχρι σήμερα συνεχίζεται και χειροτερεύει. Ιδιαίτερα από το 1988 από την ημέρα της χειροτονίας μου ως Επίσκοπος επιχείρησα ως Αγιοταφίτης να αφιερώσω τη ζωή μου για το σκοπό αυτό, και ο αγώνας αυτός συνεχίζεται μέχρι σήμερα με τη βοήθεια του Θεού, παρ' όλες τις δυσκολίες και τα εμπόδια που κάποιοι επιχειρούσαν να θέσουν για να μην αποκαλυφθεί η αλήθεια και παρ' όλη την αδιαφορία των φοβισμένων Αγιοταφικών αδελφών μου και όχι μόνο.

Δυστυχώς, παρ' όλον ότι ενημερώθηκαν όλοι εκείνοι που είναι αρμόδιοι για να βοηθήσουν στη διάσωση του Πατριαρχείου δεν υπήρξε ανταπόκριση. Για τον λόγο αυτό η έκκληση απευθύνεται πλέον στους απανταχού της γης Ελληνορθόδοξους χριστιανούς, ιδιαίτερα δε σε όσους έχουν ήδη επισκεφθεί τους Αγίους Τόπους και γνωρίζουν προσωπικά τα πράγματα, να βοηθήσουν, με όποιο τρόπο μπορούν, για να σωθεί το Πατριαρχείο Ιεροσολύμων από την καταστροφή.

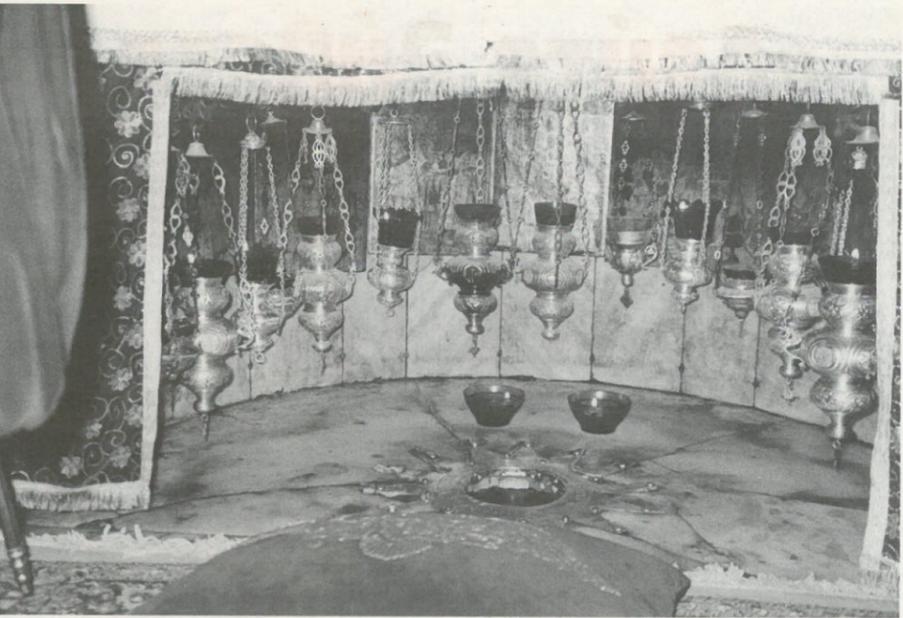
Μέσα στο πλαίσιο αυτό, συστήνεται σύλλογος στην Αθήνα, με τη συμμετοχή προσωπικοτήτων απ' όλους τους χώρους, κληρικούς και λαϊκούς που στόχο έχει την ενίσχυση της προσπάθειας ριζικής αναδιοργάνωσης του Πατριαρχείου. Αυτός άλλωστε, είναι και ο λόγος που παρουσιάζουμε συχνά και ως έχει το τι επικρατεί τούτη την ώρα στα Πανάγια Προσκυνήματα.

Είναι αστέιο να μιλάμε για οικονομική διαχείριση του Πατριαρχείου γιατί στην ουσία δεν υπάρχει... Ενδεικτικό της καταστάσεως που επικρατεί στο Πατριαρχείο είναι αυτό που είπα μία φορά ο Πατριάρχης Διόδωρος, επί παρουσία μου, μέσα στην Σύνοδο: «Εμένα μη με ρωτάτε για τα οικονομικά. Όσο έχω λεφτά στην τσέπη μου - και έδειξε την δεξιά του τσέπη - θα σας δίνω. Όταν τελειώσουν, θα σας πω δεν έχει άλλα χρήματα». Γελάσαμε όλοι τότε, αλλά νομίζω ότι αυτό το γεγονός δείχνει την τραγικότητα της καταστάσεως.

Αλλά ας δούμε πως έχουν τα πράγματα όσον αφορά τα οικονομικά του Πατριαρχείου.

Ο τρόπος διαχειρίσεως των οικονομικών του Πατριαρχείου ήταν και είναι, απαράδεκτος. Φανερά και άδηλα έσοδα είναι όλα στα χέρια του Πατριάρχου. Από την εποχή του Πατριάρχου Βενεδικτού (1957-1980) μέχρι και σήμερα, - αναφέρομαι στην περίοδο για την οποία έχω προσωπική αντίληψη - τα περισσότερα χρήματα τα κρατούσε ο Πατριάρχης κοντά του ή σε προσωπικούς του λογαριασμούς - με όλους τους κινδύνους που σημαίνει κάτι τέτοιο - και ξόδευε κατά βούληση, χωρίς να δίνει λογαριασμό σε κανέναν. Χωρίς την παραμικρή υπερβολή, τα μισά έσοδα του Πατριαρχείου είναι προσωπικά έξοδα του Πατριάρχη και των υπηρετών του. Ακόμη, (ίσως για να δίνει την εντύπωση ότι είναι εντάξει, παρ' όλο ότι ο Πατριάρχης έχει στα χέρια του όλα τα χρήματα του Πατριαρχείου και ο Πρόεδρος των οικονομικών έρχεται σχεδόν καθημερινά στον Πατριάρχη και ζητάει χρήματα για τα έξοδα του Πατριαρχείου), για όλα τα προσωπικά έξοδα του Πατριάρχου, των κατοικιών του, των αυτοκινήτων του, του προσωπικού του και γενικά όλων των προσωπικών του εξόδων (ακόμη και για τις Βιντεοταινίες που βλέπει (!)) βγαίνουν αποδείξεις από το ταμείο του Πατριαρχείου. Εν τω μεταξύ, και λόγω του γεγονότος ότι ο ίδιος είναι αδύνατον να ελέγχει το τι κάνουν οι άνθρωποί του ανά πάσα στιγμή στο Πατριαρχείο, γίνεται τόση σπατάλη που θα μπορούσε να συντηρηθεί ένα δεύτερο Πατριαρχείο.

Ενδεικτικά αναφερόμαστε στη καθημερινή διατροφή των Πατέρων για την οποία ξοδεύεται καθημερινά ένα ποσό. Στο ποσό αυτό συμπεριλαμβάνον-

ται και τα προσωπικά έξοδα της διατροφής του Πατριάρχου και των "ανθρώπων" του, τα οποία, συνολικά, είναι περισσότερα από τα μισά έξοδα της διατροφής όλου του Πατριαρχείου. Για το λόγο αυτό το φαγητό των Πατέρων συνήθως ή δεν τρώ-

καθημερινό τους φαγητό. (Π.χ. να αγοράσουν τα αναγκαία, να μαγειρέψουν κτλ. Πόσο να μαγειρέψουν για ένα άτομο ;). Επίσης, δεν έχουν τον κατάλληλο χώρο και μέσα, κουζίνες, σκεύη κλπ. Ακόμη, οι νεότεροι και οι φτωχότεροι, δεν έχουν και τα

αναγκαία χρήματα για το σκοπό αυτό. Λόγω της καταστάσεως αυτής οι "γεροντάδες" και όσοι έχουν τον τρόπο τους, έχουν ατομικές κουζίνες και δεν τρώνε το φαγητό του Πατριαρχείου. Μέχρι το 1985 το Πατριαρχείο πλήρωνε για την ιατροφαρμακευτική περίθαλψη των Πατέρων. Το 1985, ο Πατριάρχης Διόδωρος αποφάσισε να την διακόψει, επειδή, τα έσοδα του

Πατριαρχείου δεν έφταναν (!). Και έλεγε χαρακτηριστικά ότι «όποιος είναι άρρωστος, να πάει στο σπίτι του και όταν γίνει καλά να επιστρέψει. Βεβαίως για τον ίδιο και τους ανθρώπους του πάντα υπήρχαν χρήματα, για όλες τους τις ανάγκες. Το 1984, εάν θυμάμαι καλά, ο αρχιμανδρίτης Κάλλιστος, ο οποίος αργότερα έφυγε, έπαθε κρίση σκληροκοιτίδας τα μεσάνυχτα. Ειδοποίησε τον υπεύθυνο, τον Γέροντα Δραγουμάνο σχετικά, και εκείνος με τη σειρά του ειδοποίησε τον Πατριάρχη για την ανάγκη να μεταφερθεί ο π. Κάλλιστος στο νοσοκομείο με ένα από τα αυτοκίνητα του Πατριάρχη. Ο Πατριάρχης αρνήθηκε... Γίνε-

ται εύκολα κατανοητό εκ του ανωτέρου περιστατικού ότι ο Πατριάρχης θεωρεί όλο το Πατριαρχείο προσωπικό του κτήμα και οι Αγιοταφίτες Πατέρες είναι σκλάβοι του, χωρίς κανένα δικαίωμα και ταυτόχρονα είναι υποχρεωμένοι να τον υπηρετούν. Δυστυχώς, στο Πατριαρχείο, μένουν όσοι δείχνουν τυφλή υπακοή στον Πατριάρχη και αυτοί ειθίστα να έχουν δικαιώματα, ενώ όσοι διαμαρτύρονται δεν έχουν θέση. Κάθε διαμαρτυρία επιφέρει βαριές ποινές, όπως π.χ. στέρηση του "μισθού", του φαγητού και ακόμη και εξορία και καθαίρεση. Η κατάσταση αυτή ανάγκασε μερικούς Αγιοταφίτες, όσοι είχαν τα μέσα, να κάνουν ιδιωτική ασφάλεια ή να ενταχθούν στο σύστημα υγείας του Ισραήλ, ενώ οι υπόλοιποι πήγαιναν "σαν τα σκυλιά στον δρόμο" ή και έφευγαν για να γλιτώσουν από τον «παράδεισο» που έφτιαξε γι' αυτούς η ηγεσία του Πατριαρχείου. Πως λοιπόν ένας Αγιοταφίτης ή κάποιος καλοπροαίρετος χριστιανός να συστήσει σε κάποιο παιδί, στην Ελλάδα ή κάποιο άλλο μέρος του κόσμου να υπηρετήσει τα Πανάγια Προσκυνήματα, κάτω από αυτές τις συνθήκες, να αφιερώσει τη ζωή του στους Αγίους Τόπους!!! Από την ημέρα της εκλογής του, ο Πατριάρχης Διόδωρος δεν παρουσίασε προϋπολογισμό εσόδων και εξόδων του Πατριαρχείου, εκτός από μία φορά, το 1985, (προϋπολογισμό ελλειπή, τον οποίο διάβασε μία φορά ο τότε Πρόεδρος (βλ. κλητήρας) επί των οικονομικών, Μητροπολίτης Σκυθουπόλεως Κωνσταντίνος, χωρίς να γίνει καμία συζήτηση επ' αυτού. Και αυτό έγινε μετά την καταγγελία προς την ελληνική κυβέρνηση, του τότε Αρχιεπισκόπου Διοικισαρείας και νυν Μητροπολίτη Σκυθουπόλεως Ιακώβου, περί του απαράδεκτου τρόπου της διαχειρίσεως των οικονομικών του Πατριαρχείου από τον τότε Πατριάρχη Διόδωρο.

Βάση της οικονομικής διαχείρισης η αδιαφάνεια